

Käpylamminnevan kasvillisuus

Veli Saari 13.8.2021

Suo on maaelinympäristön ja vesielinympäristön yhdistelmä. Pääosa suon tilavuudesta on vettä, ja suot ovat vesivarastoja. Kuitenkin vain harvat vesikasvit kasvat soilla. Järviruoko ja järvikorte ovat yleisimpiä soilla kasvavia ranta- ja vesikasveja. Maaelinympäristön kasveja soilla on enemmän. Metsin valtapuut, mänty, kuusi ja koivu kasvavat myös suolla, samoin metsävarvut, mustikka, puolukka, variksenmarja ja kanerva. Soilla on myös oma kasvilajistonsa, eli on monia lajeja, jotka kasvavat vain suolla. Vaivaiskoivu, juolukka ja suokukka ovat Käpylamminnevilla yleisiä suovarpuja. Sarat ovat yleisiä suokasveja. Sarakasveista tupasvilla on Käpylamminnevilla runsas. Tupasvilla on rahkasammalten ohella tärkeä turpeen muodostaja. Rahkasammalet ovat aitoja suokasveja. Suomessa esiintyy kymmeniä rahkasammallajeja, Käpylamminnevaltakin löytynee kymmenkunta lajia. Osa rahkasammalista kasvaa vesipinnalla, suurin osa märällä tai kostealla pinnalla, osa verrattain kuivalla mätäspinnalla. Vettä sitovina ja vettä helposti haihduttavina kasveina rahkasammalilla on suuri merkitys suoekosysteemissä.

Nimestään huolimatta Käpylamminneva ei ennen ojitusta ole ollut avointa nevaa vaan kitukasvuista mäntyä kasvavaa rämettä. Teerten soidinpaikkana käyttämä pieni avoin suoalue lienee ollut puutonta tupasvillarämettä. Märin osa suosta on ollut nevapainanteista ja rämettäistä koostuvaa nevarämettä. Ojitus ei ole kovin suuresti vaikuttanut Käpylamminnevan kasvillisuuteen. Nuorten mäntyjen määrän lisääntyminen ja koivupensaikon kasvu ojapientareille ovat näkyvimmit muutokset. Metsävarvut ovat hyötäneet ojituksesta. Suovarpujen määrässä muutokset ovat todennäköisesti vähäisiä. Muista suokasveista poiketen vaivaiskoivu aluksi hyötty ojituksesta. Märkien pintojen rahkasammalet ovat vähentyneet.

Ennallistamisen vaikutus suolajistoon voi olla nopea ja näkyvä. Mätäspintojen lajit, etenkin rahkasammalet, kuolevat. Kuolevien lajien korvautuminen märkäpaikan lajeilla on hidasta. Yhtenäisen rahkasammalpeitteen muodostuminen kestää vuosia, jopa vuosikymmeniä, ja hajoavien kasvijäänteiden tuottamat päästöt voivat olla hiilen sidontaa suurempia. Ennen pitkää ennallistettu suo kuitenkin toimii hiilinieluna, kasvavana hiilivarastona, pintavesien puhdistajana ja lisää luonnon monimuotoisuutta.